

Με το παράπονο στο στόμα

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

«Καθετί που επιτρέπει ο Θεός να μας δίνεται, γίνεται ό,τι έχουμε πραγματικά ανάγκη, αν πιστεύουμε» (Αββάς Δωρόθεος)

Με το παράπονο στο στόμα έναντι του Θεού είμαστε οι άνθρωποι όταν δεν έρχεται αυτό που περιμένουμε στην ζωή μας. Στόχοι που βάζουμε, αγαθά που επιθυμούμε, χρήματα που μας λείπουν γίνονται αφορμές να αισθανόμαστε πικραμένοι. Το ίδιο συμβαίνει και στις σχέσεις μας με τους ανθρώπους. Οι γονείς βάζουν στόχους για τα παιδιά τους και όταν εκείνα δεν μπορούν να ανταποκριθούν, τότε η λύπη κυβερνά την καρδιά των μεγαλύτερων. Περιμένουν συγκεκριμένες συμπεριφορές και όταν διαπιστώνουν το αντίθετο, τότε ο θυμός κυβερνά. Η ζωή μας απαρτίζεται από τα ανικανοποίητά μας.

Υπάρχει μια σοφή αρχή στην ασκητική παράδοση της πίστης μας, ότι σε όσους αγαπούνε τον Θεό και τον εμπιστεύονται, καθετί που ο Θεός επιτρέπει να τους δίνεται, ακόμη κι αν δεν εκπληρώνει τις προσδοκίες τους ή τις επιθυμίες τους, γίνεται ό,τι στην πραγματικότητα έχουν ανάγκη. Αρκεί η κρίση να γίνεται κατά την εμπιστοσύνη στην πατρότητα του Θεού, ο Οποίος βλέπει στο μέλλον, ενώ εμείς πορευόμαστε με βάση το παρόν μας. Είναι όπως στην ανατροφή των παιδιών. Οι γονείς που ικανοποιούν κάθε επιθυμία του παιδιού θα το οδηγήσουν στην ανικανότητα να διαχειριστεί περιστάσεις που δεν θα είναι σύμφωνες με το θέλημά του. Τότε θα κυριαρχεί το άγχος, διότι ούτε οι γονείς ούτε τα παιδιά θα έχουν μάθει να διαχειρίζονται την ήττα, την δυσκολία, την απώλεια. Αντίθετα, η εμπιστοσύνη στον Θεό, κάνει και το δύσκολο να γίνεται ευκαιρία για ωρίμανση, για υπομονή, για αναπροσανατολισμό. Ή, ισχυροποιεί τον χαρακτήρα, για να παλέψει ο άνθρωπος για τον στόχο του, όντας όμως έτοιμος να τον τροποποιήσει όταν δει ότι ο Θεός δεν επιτρέπει την εκπλήρωσή του. Κάτι καλύτερο θα βγει και το αρχικό παράπονο θα μετατραπεί σε δοξολογία, όσο κι αν ο πρώτος λογισμός κολλά στο φαινομενικά αρνητικό.

Αν δούμε τον πολιτισμό μας, θα διαπιστώσουμε ότι υπόσχεται στον άνθρωπο τα πάντα, καθιστώντας τα δικαίωμα. Επικρατεί η ιδέα ότι «το σύμπαν θα συνωμοτήσει για να εκπληρώσει τα όνειρά σου». Και ο καταναλωτισμός στηρίζεται στην άμεση ικανοποίηση κάθε επιθυμίας. Γνωρίζουμε πόσο δύσκολο όμως είναι ο άνθρωπος να πειθαρχήσει τον εαυτό του, να του βάλει όρια, καθώς μετατρέπεται σε πραγματική μια ανάγκη, η οποία, κατά βάθος, δεν έχει να του

προσφέρει κάτι που να ομορφαίνει με διάρκεια την ζωή ή να την αλλάζει επί τα βελτίω. Πώς να παλέψει όμως κάποιος σε έναν τέτοιο κόσμο αν δεν πιστεύει στον Θεό, αν δεν εμπιστεύεται στην δική Του πρόνοια την αλήθεια της ανάγκης του, αν κάθε επιθυμία του την θεωρεί δικαίωμα;

Η πανδημία, η καραντίνα και ο φόβος που άλλαξε την ζωή μας έχουν επιφέρει, εκτός των άλλων, και μια συνέπεια που βιώνεται έντονα: η προηγούμενη ζωή μας μοιάζει ως ιδανική και η απόπειρα να συνεχίσουμε να την ζούμε χωρίς προσαρμογές, έχει γεννήσει έναν τύπο ανθρώπου που διαρκώς παραπονιέται, διαρκώς επαναστατεί, δεν μπορεί να νοηματοδοτήσει ποιες είναι οι πραγματικές ανάγκες του. Ζητά την διασκέδαση και δεν κατάλαβε τι σημαίνει επικοινωνία. Έγινε ακόμη πιο πολύ θεατής και άφησε στην άκρη την δημιουργικότητα. Και βγάζει βία και απαίτηση, χωρίς αγάπη. Με εμπιστοσύνη στον Θεό ας δούμε τι αληθινά χρειαζόμαστε, για να βγει κάθε δοκιμασία σε καλό.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3g19zfj>